

Jakob Ravn har brugt sit 60-årige liv til at prøve sine yderste grænser af, som havmågen Jonathan Livingstone i eventyret.

»Ravnen« i sin rede

Han kan løbe tankerne ud af sjælen, se dugget på græsset, kæmpe for sin sag - og aldrig give op

Tekst: Birte Kongshaug
Foto: Povl Klavsen

Han er hverken sort eller glat. Han spreder ikke tavs uhygge eller udstøder skingre skrig. Han lurer ikke på sit bytte, og pudser slet ikke sine fjer - når det er nedlagt. Han er heller ikke en ravn - og dog.

Navnet er ihvertfald Jakob Ravn, og der står »Ravnereden,« på familiens brunbejsede sommerhus i Thy, hvor han på en væg har portrætteret hele sin børneflokk, sin kone og sig selv - som en ravnefamilie.

Men glem al sammenligning med den befjerede navnefælle - for de har ikke andet end navnet til fælles.

Skulle man endelig sammenligne Jakob Ravn med den flyvende art, falder tanken let på eventyret om havmågen, Jonathan Livingstone, der trodsede begrænsningerne og brugte sit liv på at nå sine yderste grænser.

Nået over målstregen

Det har Jakob Ravn også gjort. Foreløbig i 60 år, for i morgen runder han. Og selvom han siger, at nu er han nået over målstregen, og livet har været så godt, at det kunne stoppe den dag i morgen - er det let ikke at tro ham.

Jakob Ravn, Fjordsgade 31 i Horsens er nok både rynket og lidt tyndhåret, men at betragte ham som en ældre herre, der med sine 60 år nu siger farvel til det aktive liv og forbereder sig selv på et otium, der fører den direkte vej til kisten - det er en umulighed.

Kunne nogen måske forestille sig, at han snørede løbeskoene af og erstattede dem med lune slippers?

Ville det være muligt at se ham spadserere i gaderne, mens racercyklen stod i garagen, og kunne han se sig selv give op overfor »den udfordring livet altid er - nej. - Livet er en gave, vi skal passe godt på,« siger han.

Og dermed mener han ikke en forkælelse i materielle goder og nydelser i lånte fjer.

- Man skal yde for at kunne nyde, er hans motto.

Motion er mere end fysik

Og sådan helt firkantet sat op, så kan det i hans tilfælde dreje sig om at drikke en kold øl - efter en gang hård motion.

Og han er i en irriterende god form. Irriterende fordi hans veltrænede krop må få mange jævnaldrende til at kigge sky ned ad bilmaven - og irriterende - fordi han via sin stædighed stadig kan løbe en guldmedalje hjem - trods alderen.

HELT SIN EGEN

Men hans motion er mere end fysik og trænedede muskler.

Det er også det middel han bruger til at arbejde dårlige følelser og tanker ud af kroppen.

- Men jeg har aldrig kunnet løbe fra jalousien, siger Jakob Ravn - og tænker sit.

Hans blufærdighed skjuler tankerne, som den ofte har skjult hans stolte og glade følelser for de fire børn og hustruen, Lisbeth.

- Jeg kan ikke lide at blotte mig, siger han.

Men hvor Jakob Ravn er tavs om sit inderste, er han til gengæld åben om de tanker han gør sig for den verden, han gerne så havde mindre travlt med at udvikle sig.

Dette er himmeriget

I mere end 20 år har han i Horsens byråd talt for miljøet, kæmpet for det bestående og dundret mod en udvikling, der truer med at udslette den jord, han kalder guds himmerige.

- Dette er himmeriget, og vi mennesker ødelægger det.

Han er ikke i tvivl om sin tro, og han er heller ikke i tvivl om, at den vigtigste opgave vi mennesker har - er »at gøre andet - end dig selv«.

- Mere er der ikke at sige om Kristus og Kristendommen, siger Jakob Ravn. Måske er han svær at forstå. Men det ved han godt. Hans tanker er mange, følelserne er store, og når han oplever, så brænder billederne sig fast i hans hjerte.

Ofte bliver de via hans hænder til tegninger indrammet på væggen i det hus, hvor han helst sidder i kroen bag skrivebordet omgivet af sine flintøkser og andre fund.

Giv ham stikordet og han vil føre dig ind i stenalderens verden - så dybt - at selv en hakket flintesten får sin egen skønhed.

Giv ham et andet stikord, og han vil

fortælle om verdens store tænkere - og ikke mindst landsmanden Søren Kierkegaard, hvis samlede værker fylder op i bogreolen.

Han er flyvsk, som en flue i et glas og stadig, som mulden under den by, han er vokset op i.

Her har han ad skovstier løbet modgangen bort, her har han lettet sindet til Bach's orgelkoncert og her har han sin rede og her har han sat sine fodspor.

Men Jakob Ravn er mere end den dybsindige tænker, der kan sine citater til fingerspidserne.

I mere end 25 år har han været læreren for hundredvis af elever på Byggeteknisk Højskole i Horsens. Og endnu længere har han været humoristen, der altid kan le ad sig selv - men aldrig af andre.

Han siger selv, han kan drikke 20 øl - uden det mærkes. Det må være pral, så i den retning ligner han sit køn godt nok.

Wienerbrød blev til øl

Og han skal heller ikke slippe for at få viderebragt en ganske særlig hændelse, der pludselig forvandlede wienerbrød til guldøl.

Som nævnt har han fire børn. De to ældste er pigerne, Trine og Lotte, og da nummer tre meldte sig, krydsede Jakob Ravn fingre for at få en dreng.

Men det blev såmænd også en pige - Mette.

Nå ja - tre piger var jo heller ikke at kimse af, så som den stolte far besluttede han at give en gang wienerbrød på sin kones arbejdsplads.

D& blev han mødt med et stort tillykke med drengen - for efter han havde forladt fødselstiftelsen dukkede endnu et barn frem - sønnen Martin.

Det måtte fejres. Wienerbrødet blev gemt og erstattet med guldøl - ja selv den intetanende vinduespudser udenfor - fik én stukket i hånden.

Sådan er han også - Jakob Ravn.